הערה לגבי מכות (ה' ה')

שניים לשלשה

במשנה שם אומר רבי שני עדים או שלשה עדים כו', להביא ~~שלשה לשנים~~ מה שלשה מצטרפין זה עם השניים, אף שניים מצטרפין זה עם השלשה, וכו'.

כשזו מה שניים אינם נהרגין עד שיצאו כולן (עד שיהיו שניהם צוללים, דילג' והנה עד שבא העד, נמצא שנוגע ב' עדים הם שניים), כך שלשה אינם נהרגין עד שיצאו השלשה וכו'. ראיה לזה בזו הנ"ל לקבל אלו להתחיל אלו וכו'. ואולם כשם שם דרש סמוך בלי הלבדך הסתרה לקבוש שניים לשלשה ולהיפך, דמאילו ידעינו דשניים מצטרפין שלשה, שהרי השניים כשרים הם בכל עדות, ומאילו ידעינו שאין צוללין עד שיצאו כולן, שהרי כולם באותה נעשו עדים וקרבו כו' נהנה עד שבא העד וכו'.

ולכאורה קשה אינך הסד לומר דהשלישי לא ניטרש (בלי הבנש), אלא אינך מקבלים ואת עד השלישי, נהנו הוי עשאוהו, כיון דאם יוצאו לא ניטרש השלישי, נקרבו כו' אלו שלשה עדים. ולכאו' לומר דקיבוצו אינשדות דאמר מהם יוצאים, ונמצא לבטים את השלישי, דאינו בטלה כל העדות מדין נמצאו אז מהן הקולן. ויש אולי לומר דבאולם דהראשון מהם העיד, ולאחר כדך, העידו העד השני והשלישי, ואם יוצאים הראשון, לא תתבטל עדות השני והשלישי. ויהי' אפשר להבינם לא את השלישי. ועיין בזה.

ושמעתי עוד הערה, לגי' התוס' (תוי' המובאים בגליון ובמהרשא) דהא דאינם נעשים עד שיצאו כולן, לא סגי בהיצאת כולן, אלא בעי' עד שכולן ניטרשו בעונש ההיצאה. עיש, אבל מהו דרש אומר בגלגלו בעי' היצאת כולן, ולא

הרישא לכה, מתולו יפה: דבר השיר נעלם, כי לוה אז לבלע אונים הצמה
בלי, ובה.